

[έκδ. 1965· ανατ.: 1972· 1979]

ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΑ

Σὰ νὰ μὴν ἦρθαμε ποτέ σ' αὐτὴν ἐδῶ τῆ γῆ,
σὰ νὰ μένουμε ἀκόμη στήν ἀνυπαρξία.
Σκοτάδι γύρω δίχως μιά μαρμαρυγή.
Ἄνθρωποι στῶν ἄλλων μόνο τῆ φαντασία.

Ἀπὸ χαρτί πλασμένα κι ἀπὸ δισταγμό,
ἀνδρειαίελα, στῆς Μοίρας τὰ τυφλὰ δυὸ χέρια,
χορεύουμε, δεχόμεστε τὸν ἐμπαιγμό,
ἄτονα κοιτώντας, παθητικά, τ' ἀστέρια.

Μακρινὴ χώρα εἶναι γιὰ μᾶς κάθε χαρά,
ἢ ἐλπίδα κι ἢ νεότης ἔννοια ἀφηρημένη.
Ἄλλος δὲν ξέρει ὅτι βρισκόμαστε, παρὰ
ὅποιος πατάει ἐπάνω μας καθῶς διαβαίνει.

Πέρασαν τόσα χρόνια, πέρασε ὁ καιρός.
ὦ! κι ἂν δὲν ἦταν ἡ βαθιὰ λύπη στὸ σῶμα,
ὦ! κι ἂν δὲν ἦταν στήν ψυχὴ ὁ πραγματικὸς
πόνος μας, γιὰ νὰ λέει ὅτι ὑπάρχουμε ἀκόμα...

[νέα έκδ.:1992]

ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΑ

Σὰ νὰ μὴν ἦρθαμε ποτέ σ' αὐτὴ τῆ γῆ,
σὰ νὰ μένουμε ἀκόμη στήν ἀνυπαρξία.
Σκοτάδι γύρω δίχως μιά μαρμαρυγή.
Ἄνθρωποι στῶν ἄλλων μόνο τῆ φαντασία.

Ἀπὸ χαρτί πλασμένα κι ἀπὸ δισταγμό
ἀνδρειαίελα, στῆς Μοίρας τὰ δυὸ τυφλὰ χέρια,
χορεύουμε, δεχόμεστε τὸν ἐμπαιγμό,
ἄτονα κοιτώντας, παθητικά, τ' ἀστέρια.

Μακρινὴ χώρα εἶναι γιὰ μᾶς κάθε χαρά,
ἢ ἐλπίδα κ' ἢ νεότης ἔννοια ἀφηρημένη.
Ἄλλος δὲν ξέρει ὅτι βρισκόμαστε, παρὰ
ὅποιος πατάει ἐπάνω μας καθῶς διαβαίνει.

Πέρασαν τόσα χρόνια, πέρασε ὁ καιρός.
ὦ! κι ἂν δὲν ἦταν ἡ βαθιὰ λύπη στὸ σῶμα,
ὦ! κι ἂν δὲν ἦταν στήν ψυχὴ ὁ πραγματικὸς
πόνος μας, γιὰ νὰ λέει ὅτι ὑπάρχουμε ἀκόμα...

ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Λευτεριά, Λευτεριά, σχίζει, δαγκάνει
τούς ούρανοὺς τὸ στέμμα σου. Τὸ φῶς σου,
χωρὶς νὰ καίει, τυφλώνει τὸ λαό σου.
Πεταλοῦδες χρυσές οἱ Ἀμερικάνοι,
λογαριάζουν, πόσα δολάρια κάνει
σήμερα τὸ ὑπερούσιο μέταλλό σου.

Λευτεριά, Λευτεριά, θὰ σ' ἀγοράσουν
ἔμποροι καὶ κονσόρτια καὶ ἔβραῖοι.
Εἶναι πολλὰ τοῦ αἰῶνος μας τὰ χρέη,
πολλές οἱ ἁμαρτίες, πού θὰ διαβάσουν
οἱ γενεές, ὅταν σέ παρομοιάσουν
μέ τὸ πορτραῖτο τοῦ Dorian Gray.

Λευτεριά, Λευτεριά, σέ νοσταλγοῦνε,
μακρινὰ δάση, ρημαγμένοι κῆποι,
ὅσοι ἄνθρωποι προσδέχονται τὴ λύπη
σάν ἔπαθλο τοῦ ἀγῶνος, καὶ μοχθοῦνε,
καὶ τὴ ζωὴ τους ἐξακολουθοῦνε,
νεκροὶ πού ἡ καθιέρωσις τοῦ λείπει.

ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Λευτεριά, Λευτεριά, σχίζει, δαγκάνει
τούς ούρανοὺς τὸ στέμμα σου. Τὸ φῶς σου,
χωρὶς νὰ καίει, τυφλώνει τὸ λαό σου.
Πεταλοῦδες χρυσές οἱ Ἀμερικάνοι,
λογαριάζουν πόσα δολάρια κάνει
σήμερα τὸ ὑπερούσιο μέταλλό σου.

Λευτεριά, Λευτεριά, θὰ σ' ἀγοράσουν
ἔμποροι καὶ κονσόρτια καὶ ἔβραῖοι.
Εἶναι πολλὰ τοῦ αἰῶνος μας τὰ χρέη,
πολλές οἱ ἁμαρτίες, πού θὰ διαβάσουν
οἱ γενεές, ὅταν σέ παρομοιάσουν
μέ τὸ πορτραῖτο τοῦ Dorian Gray.

Λευτεριά, Λευτεριά, σέ νοσταλγοῦνε,
μακρινὰ δάση, ρημαγμένοι κῆποι,
ὅσοι ἄνθρωποι προσδέχονται τὴ λύπη
σάν ἔπαθλο τοῦ ἀγῶνος, καὶ μοχθοῦνε,
καὶ τὴ ζωὴ τους ἐξακολουθοῦνε,
νεκροὶ πού ἡ καθιέρωσις τοὺς λείπει.